

บทสรุปสำหรับผู้บริหาร ยุทธศาสตร์การวิจัยรายประเด็นด้านยางพารา

ยุทธศาสตร์การวิจัยรายประเด็นด้านยางพารา กำหนดวิสัยทัศน์การวิจัย ไว้ว่า “วิจัยและพัฒนา ยางพาราไทยทั้งระบบ เพื่อสนับสนุนให้เกิดการยกระดับอุตสาหกรรมยางพาราสู่ความเป็นเลิศในทุกด้าน” มีพันธกิจการวิจัย ๕ ประการ ประกอบด้วย ๑) ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพการผลิตของเกษตรกรเพื่อเพิ่ม ผลผลิตต่อหน่วยพื้นที่ลดต้นทุนการผลิต และปลูกยางเพิ่มในพื้นที่ที่เหมาะสม ๒) ส่งเสริมการดำเนินการเพื่ อยกระดับคุณภาพชีวิตเกษตรกร และสร้างความเข้มแข็งให้กับสถาบันเกษตรกร ๓) เพิ่มประสิทธิภาพในการ บริหารจัดการตลาดยางพารา และขยายตลาดยางพาราระดับท้องถิ่นให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ที่ส่งเสริมให้ปลูก ยาง บนพื้นฐานความร่วมมือของเกษตรกร ๔) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่าและเพิ่มการใช้ ยางพาราภายในประเทศ และ ๕) สนับสนุนการวิจัยเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม กลางน้ำและปลายน้ำ ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์การวิจัย ๔ ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย ๑) ยุทธศาสตร์การ ผลักดันนโยบายที่จำเป็น ๒) ยุทธศาสตร์การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์เดิมและเป็นผลิตภัณฑ์ปลายน้ำที่มีความ โดดเด่น ๓) ยุทธศาสตร์การสนับสนุนการส่งออก และ ๔) ยุทธศาสตร์การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตให้มี ประสิทธิภาพ

ยุทธศาสตร์การวิจัยรายประเด็นด้านยางพารา กำหนดเป้าประสงค์ของยุทธศาสตร์ไว้ว่า ในระยะ ๕ ปี มีการนำผลการวิจัยไปใช้สนับสนุนการยกระดับความสามารถของอุตสาหกรรมต้นน้ำถึงอุตสาหกรรมปลายน้ำ ให้สามารถก้าวเป็นผู้นำในอุตสาหกรรมยางพารา

ยุทธศาสตร์การวิจัยรายประเด็นด้านยางพารา ครั้งนี้ได้กำหนดผลผลิต ผลลัพธ์ ตัวชี้วัดและ เป้าหมายไว้ดังนี้ มียุทธศาสตร์การวิจัยรายประเด็นด้านยางพารามีความสอดคล้องและตอบสนองนโยบาย สถานการณ์ และปัญหาความต้องการของอุตสาหกรรมยางพาราทั้งระบบ ผลลัพธ์ คือ มีหน่วยงานหลักและ เครือข่ายที่สำคัญสามารถแปลงยุทธศาสตร์การวิจัยรายประเด็นด้านยางพาราเป็นกรอบชี้้นำให้เกิดการวิจัย และพัฒนายางพาราเพื่อสนับสนุนการยกระดับความสามารถของอุตสาหกรรมยางพาราทั้งระบบ ส่วนตัวชี้วัด มี ๒ ข้อ คือ ๑) จำนวนข้อเสนอวิจัยหรือชุดโครงการวิจัยที่สอดคล้องตามยุทธศาสตร์การวิจัยรายประเด็นด้าน ยางพารา และ ๒) ผลการวิจัยและนวัตกรรมการวิจัยที่สอดคล้องเป้าประสงค์ของยุทธศาสตร์การวิจัยราย ประเด็นด้านยางพารา และได้กำหนดเป้าหมายไว้ คือ คุณภาพชีวิตที่ดีของเกษตรกรผู้ทำสวนยางและ ผู้เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมยางพารา รวมทั้งความยั่งยืนของการพัฒนาอุตสาหกรรมยางพาราไทย

นอกจากนี้ได้ระบุถึงหน่วยงานหลักและเครือข่ายที่เกี่ยวข้องไว้ด้วย คือ ภาครัฐ ประกอบด้วย สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตรกรมวิชาการเกษตร สถาบันวิจัยยาง กรมส่งเสริมการเกษตร องค์การสวน ยาง สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง สำนักงานส่งเสริมการลงทุน สำนักพัฒนาการวิจัยการเกษตร สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมและสถาบันการศึกษา ในส่วนของภาคเอกชน ประกอบด้วย สมาคมยางพาราไทย สมาคมน้ำยางข้น สมาคมผู้ผลิตถุงมือ กลุ่มอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง สภาอุตสาหกรรม แห่งประเทศไทย

ยุทธศาสตร์วิจัยรายประเด็นด้านยางพารา

๑. หลักและเหตุผล

๑.๑ ความเป็นมาของงานวิจัยด้านยางพารา

การวิจัยและพัฒนายางพาราเป็นวิธีการหนึ่งที่ยอมรับกันว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมยางพาราของประเทศ ซึ่งมีหน่วยงานหลักที่มีภารกิจรับผิดชอบอย่างครบวงจร คือสถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร อย่างไรก็ตามในส่วนของการวิจัยและพัฒนานั้นมีหลายหน่วยงานที่ทำวิจัย และ/หรือ สนับสนุนทุนการวิจัยด้านยางพารา แต่จากการทบทวนผลงานวิจัยที่ผ่านมาค่อนข้างกระจุกกระจาย ส่วนใหญ่จะผลิตผลงานเพื่อการตีพิมพ์มีส่วนน้อยมากที่สามารถขยายผลในเชิงพาณิชย์ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของผลงานวิจัยด้านอุตสาหกรรมปลายน้ำ เพื่อผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ต่างๆ นอกจากนี้ยังพบว่า หัวข้อการทำวิจัยมีความซ้ำซ้อน ขาดประสิทธิภาพ ขาดความชัดเจนในเป้าหมายของประเด็นการทำวิจัยและพัฒนายางพาราเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว โดยการระดมความคิดและทบทวนยุทธศาสตร์วิจัยยางพาราที่ต่างหน่วยงานทำเพื่อจัดทำเป็น “ยุทธศาสตร์วิจัยยางพาราแห่งชาติ” ให้หน่วยวิจัยและ/หรือสนับสนุนการวิจัยยางพารา นำไปใช้เป็นแผนแม่บทสำหรับการบริหารจัดการงานวิจัยยางพาราของประเทศอย่างเป็นระบบและในทิศทางเดียวกันเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมยางพาราทุกระดับให้สามารถแข่งขันและเป็นผู้นำการวิจัยยางพารา

๑.๒ การวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับประเด็นการพัฒนาของงานวิจัยด้านยางพารา

สถานการณ์ของโลก โดยเฉพาะของประเทศผู้ผลิตและประเทศผู้ใช้อย่างธรรมชาติ มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา โดยการเปลี่ยนแปลงส่วนใหญ่จะขึ้นกับสถานการณ์เศรษฐกิจของโลกเนื่องจากการใช้ยางขึ้นอยู่กับการพัฒนาความเจริญของมนุษย์ นอกจากยางธรรมชาติซึ่งเป็นผลผลิตจากต้นยางพาราแล้วยังมีการใช้ยางสังเคราะห์ซึ่งเป็นผลผลิตจากน้ำมันดิบในการผลิตผลิตภัณฑ์ยางควบคู่กับยางธรรมชาติด้วย ในช่วงที่เศรษฐกิจโลกขยายตัว การใช้ยางของโลกทั้งยางธรรมชาติและยางสังเคราะห์จะมีจำนวนเพิ่มขึ้นตามไปด้วย นอกจากนี้ความต้องการใช้ยางธรรมชาติและยางสังเคราะห์ยังก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมซึ่งมาจากกระบวนการผลิตวัตถุดิบทั้งสองชนิด ดังนั้น สถานการณ์และแนวโน้มยางโลกจึงเปลี่ยนแปลงโดยขึ้นอยู่กับตัวแปรหลายประการ

๑) ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจโลกต่ออุตสาหกรรมยางพารา

นับตั้งแต่ปี ๒๕๔๕ ถึงกลางปี ๒๕๕๑ ยางพาราในตลาดโลกมีราคาเพิ่มสูงขึ้นโดยตลอด โดยยางแผ่นดิบคุณภาพดีที่ตลาดกลางยางพาราหาดใหญ่ ราคาเฉลี่ยในปี ๒๕๔๕ อยู่ที่กิโลกรัมละ ๒๙.๑๕ บาท ได้ปรับเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งมีราคาสูงสุดเมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๑ โดยมีราคากิโลกรัมละ ๑๐๖.๘๓ บาท และจากปลายเดือนกันยายน ๒๕๕๑ เป็นต้นมา เกิดภาวะถดถอยของเศรษฐกิจโลกจนกลายเป็นภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ประกอบกับราคาน้ำมันซึ่งเป็นวัตถุดิบในการผลิตยางสังเคราะห์มีราคาลดลงเช่นกัน โดยจากราคาสูงสุด (น้ำมันดิบ) เมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๑ ราคา ๑๔๕.๒๙ ดอลลาร์สหรัฐต่อบาร์เรล ลดลงต่ำสุดเมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๕๑ ราคา ๓๓.๘๗ ดอลลาร์สหรัฐต่อบาร์เรล และในช่วงปี ๒๕๕๒-๒๕๕๔ มีราคาเพิ่มขึ้นลงอย่างขาดเสถียรภาพ สำหรับปี ๒๕๕๕ มีราคาเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ ๘๔.๔๖ ดอลลาร์สหรัฐต่อบาร์เรล ปัจจัยจากภาวะตกต่ำของเศรษฐกิจโลกและราคาน้ำมันที่ลดลงประกอบกับปัจจัยอื่นๆ อีกหลายประการส่งผลให้ราคายางแผ่นดิบคุณภาพดี ตลาดกลางยางพาราหาดใหญ่ ลดลงจากราคาเฉลี่ยสูงสุดเมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๑ จากราคากิโลกรัมละ ๑๐๖.๕๖ บาท เป็นราคา ๕๒.๔๐ บาท ในเดือน ๒๕๕๒ คาดกันว่าเมื่อเศรษฐกิจโลกกลับเข้าสู่ภาวะปกติ การใช้ยางจะกลับคืนเข้าสู่ภาวะเดิม โดยคาดการณ์ว่าความต้องการใช้ยางของโลกจะมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นตามภาวะการเจริญเติบโตของประเทศที่กำลังมีการพัฒนาทางเศรษฐกิจสูง

อย่างไรก็ตามในความจริงพบว่า จากความผันผวนตามกลไกตลาดอุปสงค์และอุปทาน และภาวะเศรษฐกิจโลกที่ไม่เป็นไปตามที่คาดการณ์ไว้ ราคายางได้ปรับตัวลดลงอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๕๔ โดยราคาขายแผ่นดิบตลาดกลางยางพาราขนาดใหญ่ ในเดือนกันยายน ๒๕๕๗ อยู่ที่ราคา ๔๙.๒๘ บาทต่อกิโลกรัม

๒) อุตสาหกรรมยางพารากับสถานการณ์สิ่งแวดล้อมโลก รวมทั้งภาวะโลกร้อน

ปัจจุบันพื้นที่ป่าโดยรวมของโลกได้ลดลงอย่างมากและต่อเนื่อง ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศของโลก ประกอบกับประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนา ได้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการพัฒนาจากการพึ่งพาภาคเกษตรกรรมเป็นหลักไปเป็นภาคอุตสาหกรรม ทำให้เกิดการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์สู่ชั้นบรรยากาศในปริมาณมาก จนมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของโลกโดยรวมหรือเกิดภาวะโลกร้อน ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและบริการ และชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ หลายประเทศได้ตระหนักถึงความเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ได้จัดทำข้อตกลงร่วมกันหรือจัดทำพันธกรณีที่ดำเนินการลดภาวะโลกร้อนให้ลดลง เพื่อลดปริมาณคาร์บอนไดออกไซด์ของชั้นบรรยากาศ โดยมาตรการหนึ่งที่สำคัญที่จะช่วยลดการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของโลก คือ การเพิ่มพื้นที่สีเขียวให้กับโลก ซึ่งในภาคเกษตรกรรมนั้น ยางพารานับว่าเป็นไม้ยืนต้นที่มีความสามารถในการดูดซับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ได้ดีมากไม่น้อยกว่าป่าไม้ธรรมชาติเขตร้อน จากการศึกษาของสมาชิกสภาความร่วมมือด้านการวิจัยและพัฒนายางพาราระหว่าง ๕ ประเทศ รวมทั้งประเทศไทยพบว่ายางพาราสามารถดูดซับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ได้ ๓๐ ตันคาร์บอนไดออกไซด์ต่อเฮกตาร์ต่อปี หรือเท่ากับ ๓๑๒ ล้านตันต่อปี เมื่อคำนวณจากพื้นที่ปลูกยางพาราทั่วโลก ซึ่งมีปริมาณเท่ากับร้อยละ ๗.๗ ของปริมาณคาร์บอนไดออกไซด์ที่ปลดปล่อยสู่บรรยากาศโลกในแต่ละปี รวมทั้งมีแนวคิดในการนำเงินจากประเทศอุตสาหกรรมที่ปล่อยก๊าซเรือนกระจก มาจ่ายชดเชยให้กับประเทศเกษตรกรรม เพื่อกระตุ้นการเพิ่มพื้นที่สีเขียวให้กับโลก ทำให้เกษตรกรได้รับประโยชน์จากการทำเกษตรกรรมเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ การผลิตยางธรรมชาติเป็นผลผลิตจากพืช ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม แตกต่างจากการผลิตยางสังเคราะห์ซึ่งเป็นผลผลิตจากน้ำมันที่กระบวนการผลิตมีการปล่อยของเสียสู่สิ่งแวดล้อมจำนวนมาก

๓) โอกาสของอุตสาหกรรมยางพาราของประเทศไทย

(๑) การขยายตัวของประชากรโลกเพิ่มขึ้นทำให้ความต้องการใช้ยางธรรมชาติเพิ่มขึ้นด้วยและความต้องการใช้ยางธรรมชาติของโลกยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่องในระยะยาว แม้ว่าในช่วงที่เกิดวิกฤติเศรษฐกิจความต้องการใช้ยางก็ยังมีอยู่

(๒) ยางธรรมชาติมีสมบัติบางอย่างที่เป็นความต้องการของการผลิตล้อยานพาหนะ โดยยางสังเคราะห์ไม่มี จึงจำเป็นต้องใช้ยางธรรมชาติในการผลิตล้อยานพาหนะ ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมสำคัญที่ใช้ยางธรรมชาติมากกว่าร้อยละ ๖๐ ของปริมาณการผลิตยางของโลก นอกจากนี้ในส่วนของการนำเข้าชิ้นประเทศไทยก็เป็นผู้ผลิตรายสำคัญของโลก จึงมีความพร้อมที่จะรองรับอุตสาหกรรมผลิต ผลิตภัณฑ์จากน้ำยาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งถูงมีอย่างประเภตต่างๆ

(๓) การรวมตัวของประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติรายใหญ่ของโลก สร้างอำนาจต่อรองและความเป็นธรรมในด้านเสถียรภาพราคายาง ทำให้เกษตรกรมีความมั่นคงทางด้านรายได้

๔) ข้อจำกัดของอุตสาหกรรมยางพาราของประเทศไทย

(๑) ความผันผวนของราคายางธรรมชาติในตลาดโลกมีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมยางทั้งระบบ หากยางธรรมชาติมีราคาสูงมาก ประเทศอุตสาหกรรมจะเพิ่มความพยายามในการพัฒนาวัตถุดิบอื่นเพื่อใช้ทดแทนยางธรรมชาติ ในขณะที่เดียวกันเมื่อราคายางธรรมชาติสูงมาก จะจูงใจให้เกษตรกรในประเทศต่างๆ ขยายพื้นที่ปลูกยางมากขึ้น จนอาจส่งผลให้ปริมาณยางพาราเกินความต้องการ เกิดปัญหาขลิบล้างและราคาตกต่ำ มีรายได้น้อยกว่าค่าใช้จ่ายที่จำเป็น ทำให้รัฐบาลต้องช่วยเหลือด้านรายได้ เป็นวงจรที่ทำทนายให้รัฐบาลของประเทศผู้ปลูกยางที่พยายามทำให้เกิดเสถียรภาพทั้งด้านราคาและปริมาณ

(๒) การขยายพื้นที่ปลูกยางของประเทศต่างๆ ที่เพิ่มขึ้น จะทำให้ผลผลิตล้นตลาดราคายางตกต่ำ มีผลกระทบต่อเกษตรกรชาวสวนยางและเศรษฐกิจโดยรวมของไทย

(๓) ต้นทุนการผลิตยางแปรรูปของไทยสูงกว่าเมื่อเทียบกับประเทศผู้ผลิตยางอื่น เนื่องจากค่าแรงงานและต้นทุนพลังงานของไทยสูงกว่าประเทศอื่นในภูมิภาค ยกเว้นมาเลเซียซึ่งมีค่าแรงสูงกว่าไทยแต่ต้นทุนพลังงานถูกกว่า

(๔) การขยายการผลิตยางล้อในประเทศเป็นไปได้ในปริมาณที่น้อยมาก เนื่องจากเมื่อผลิตเป็นยางล้อแล้วจะมีปริมาณใหญ่ขึ้นมาก ทำให้เสียค่าขนส่งไปยังตลาดปลายทางสูง ผู้ผลิตจึงมักมีและขยายฐานการผลิตยางล้อในประเทศผู้ใช้ยางล้อเป็นหลัก หรือเป็นประเทศที่มีค่าแรงงานต่ำกว่าและการสนับสนุนภาคอุตสาหกรรมสูงกว่าไทย ในขณะที่ปัจจัยข้อได้เปรียบการอยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบคือยางดิบนั้นเป็นประเด็นที่มีความสำคัญลำดับรอง

๑.๓ ผลงานวิจัยที่เคยมีมาแล้วในอดีตช่องว่างการวิจัยและประเด็นที่สำคัญของการวิจัยที่เกี่ยวกับงานวิจัยด้านยางพาราซึ่งเป็นที่ต้องการของประเทศ

จากการทบทวนงานวิจัยในช่วงเวลาที่ผ่านมาพบว่า ยังมีช่องว่างการวิจัยที่เป็นประเด็นสำคัญของการวิจัย คือ มีการวิจัยด้านต้นน้ำ (ปลูกสร้างสวนยางจนได้ผลผลิต) เป็นหลักจนทำให้ประเทศไทยสามารถเป็นผู้นำในการผลิตยางธรรมชาติ ส่วนงานวิจัยด้านกลางน้ำ (จากน้ำยางสด ไม้ยางไปเป็นวัตถุดิบพร้อมเข้าโรงงานทำผลิตภัณฑ์) และโดยเฉพาะผลงานวิจัยปลายน้ำ (จากวัตถุดิบยางชนิดต่างๆ อี น้ำยางเช่น ยางแท่ง ยางแผ่น รมควัน ฯลฯ ไปเป็นผลิตภัณฑ์) ที่สามารถใช้เชิงพาณิชย์ได้นั้นมีน้อยมาก ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นงานวิจัยเพื่อการพัฒนาเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์เดิม หรือสร้างนวัตกรรมผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ก็ตาม ทั้งจากทางโดยตรงและ/หรือจากส่วนที่ไม่ใช่ยางซึ่งมีอยู่ในน้ำยางนั้น ยังมีการวิจัยที่ให้ผลใช้เชิงพาณิชย์ได้น้อยมาก นอกจากนี้ยังมีการสนับสนุนการสร้างบุคลากรการวิจัยด้านเทคโนโลยีสาขาอื่นที่เกี่ยวข้องทุกระดับอย่างจริงจัง รวมทั้งสนับสนุนการวิจัยและพัฒนางานต่างๆ (นโยบาย สิ่งแวดล้อม มาตรฐาน ฯลฯ) ที่เป็นส่วนสนับสนุนอุตสาหกรรมยาง รวมทั้งงานด้านไม้ยางพาราน้อยมากเช่นกัน

อนึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าการวิจัยและพัฒนาเป็นเครื่องมือสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมยางพาราของประเทศ ปัจจุบันมีหลายหน่วยงานที่ทำวิจัยและ/หรือให้ทุนสนับสนุนการวิจัยด้านยางพารา แต่พบว่าผลงานวิจัยหลายชิ้นยังไม่สามารถนำไปสู่การใช้ประโยชน์ได้เต็มที่ดังกล่าวข้างต้น ทำให้เกิดคำถามถึงการบริหารจัดการงานวิจัยอย่างไรให้มีประสิทธิภาพ ใช้ผลงานวิจัยได้จริง ลดความซ้ำซ้อน และการใช้งบประมาณวิจัยให้เกิดประโยชน์สูงสุด ผู้บริหารหน่วยงานที่ทำวิจัยและ/หรือให้ทุนสนับสนุนการวิจัยด้านยางพาราจึงได้ร่วมกันหาแนวทางเพื่อแก้ไขปัญหาด้วยการบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานผ่านการจัดทำยุทธศาสตร์วิจัยบางพาราแห่งชาติ เพื่อทุกหน่วยงานจะใช้ยุทธศาสตร์นี้เป็แผนแม่บทและแนวทางการดำเนินงานวิจัยยางพาราของประเทศ โดยเน้นประเด็นวิจัยที่จะให้ผลตรงตามความต้องการของเกษตรกรและผู้ประกอบการเป็นหลัก ใช้งานวิจัยเป็นส่วนเสริมเพิ่มความเข้มแข็งของอุตสาหกรรมยางพาราผ่านจุดแข็งของแต่ละหน่วยงานวิจัย ให้เกิดผลลัพธ์ที่นำไปสู่การพัฒนายางพาราอย่างยั่งยืนผ่านความร่วมมือกันทุกภาคส่วน

การจัดทำยุทธศาสตร์วิจัยยางพาราแห่งชาติ โดยความร่วมมือของหน่วยงานต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องร่วมประชุมหารือหรือนำยุทธศาสตร์ของแต่ละหน่วยงานมาร่วมพิจารณาเป็นข้อมูลประกอบ ร่วมหารือเพิ่มเติมข้อสรุปความเห็นจากการประชุมด้วยวิธีการอภิปรายและวิธีการเทคนิค ซึ่งที่ประชุมได้ร่วมกันคัดเลือกภารกิจที่สำคัญมากและมีโอกาสความเป็นไปได้สูงต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมยางพารา และกำหนดประเด็นการวิจัยที่สามารถตอบสนองเป้าหมายของภารกิจหลัก

๑.๔ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและจุดแข็งจุดอ่อนในประเด็นการพัฒนาและการวิจัยด้านยางพาราที่เป็นที่ต้องการของประเทศ

๑) จุดแข็ง

(๑) ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่มีศักยภาพ มีโอกาสในการพัฒนาและสร้างมูลค่าเพิ่มให้เป็นผลิตภัณฑ์ยางและไม้ยางได้หลากหลาย

(๒) เป็นพืชที่ช่วยลดภาวะโลกร้อน โดยช่วยดูดซับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในอากาศ ทำให้มีศักยภาพนำไปจัดทำเป็นโครงการกลไกการพัฒนาที่สะอาด (Clean Development Mechanism : CDM) หรือสามารถขายคาร์บอนเครดิตภายใต้ตลาดแบบสมัครใจ (Voluntary Market)

(๓) ยางพาราเป็นสินค้าเกษตรที่ทำรายได้ให้ประเทศสูง มีพื้นที่ปลูกยางและมีจำนวนเกษตรกรผู้ทำสวนยาง รวมทั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องจำนวนมาก ทำให้ยางพาราเป็น “พืชการเมือง” ที่ได้รับความสนใจดูแลเอาใจใส่จากรัฐบาลและผู้กำหนดนโยบายสาธารณะ

(๔) การปลูกสร้างสวนยางได้ผลผลิตไม้ยางพาราที่สามารถใช้ทดแทนไม้จากป่าธรรมชาติซึ่งมีลดน้อยลงและหายาก ทำให้เสริมสร้างความมั่นคงให้กับอุตสาหกรรมไม้แปรรูปและเฟอร์นิเจอร์ไม้

(๕) ประเทศไทยมีสภาพพื้นที่และภูมิอากาศที่เหมาะสมต่อการปลูกยางพาราจำนวนมาก มีเทคโนโลยีการผลิตยางพาราที่ก้าวหน้า สามารถเพิ่มผลผลิตได้โดยเพิ่มพื้นที่ปลูกและเพิ่มผลผลิตต่อหน่วยพื้นที่

(๖) เกษตรกรชาวสวนยางกลุ่มดั้งเดิมในภาคใต้และภาคตะวันออกมีภูมิปัญญาและประสบการณ์ในการทำสวนยางมายาวนาน

(๗) มีความหลากหลายของการแปรรูปยางดิบที่ใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตผลิตภัณฑ์ยาง

(๘) มีกฎหมายและหน่วยงานที่รับผิดชอบในการส่งเสริมการปลูก การวิจัยและพัฒนา ยางโดยเฉพาะ และมีเงินทุนสนับสนุนในการปลูกและการวิจัยอย่างต่อเนื่อง

๒) จุดอ่อน

(๑) ยางพาราเป็นวัตถุดิบในภาคอุตสาหกรรม และความต้องการใช้ยางพารามาจากตลาดต่างประเทศ ทำให้ยางพาราผูกพันในเชิงพึ่งพาสถานต่างประเทศและเศรษฐกิจโลกสูง

(๒) เกษตรกรส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรรายย่อย การผลิตจึงเป็นการผลิตแบบครอบครัวใช้ระบบกรีต มีจำนวนวันกรีตมาก ทำให้ผลผลิตต่อครั้งกรีตน้อยกว่าระบบกรีตห่างของสวนยางขนาดใหญ่ ส่งผลให้ต้นทุนต่อกิโลกรัมจะสูงขึ้น ถ้าไรที่เกษตรกรควรจะได้รับจากผลผลิตจึงลดลงด้วย

(๓) ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางของไทยเป็นกิจการขนาดกลางและขนาดเล็ก ยังมีข้อจำกัดด้านเงินทุนและเทคโนโลยีการผลิต

(๔) การพัฒนายางพาราทั้งระบบยังมีอุปสรรค เนื่องจากยางพารามีผู้ที่เกี่ยวข้องหลายภาคส่วน ทั้งภาคเกษตรกรรม ภาคอุตสาหกรรม และภาคแรงงาน ทำให้ขาดความเป็นเอกภาพ มีการเชื่อมโยงการพัฒนาทั้งระบบที่ไม่คล่องตัว

(๕) ยางธรรมชาติที่ส่งออกเป็นยางที่อยู่ในรูปวัตถุดิบหรือยางแปรรูปขั้นต้นเป็นส่วนใหญ่ ทำให้มีความเสี่ยงในด้านราคาและเสียโอกาสในการสร้างมูลค่าเพิ่ม

(๖) บุคลากรที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับยางพารายังมีไม่เพียงพอ โดยเฉพาะนักวิจัยที่ทำวิจัยด้านอุตสาหกรรมยาง และเน้นการใช้งานได้เชิงพาณิชย์

๑.๕ นโยบายและยุทธศาสตร์ซึ่งเป็นที่มาของยุทธศาสตร์การวิจัยรายประเด็นด้านยางพาราที่เป็นที่ต้องการของประเทศ

ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่มีความสำคัญ เพราะนอกจากประเทศไทยได้ก้าวขึ้นสู่การเป็นประเทศผู้ผลิตยางอันดับ ๑ ของโลก ตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ ยังได้มีการขยายพื้นที่ปลูกไปยังทุกภูมิภาคทั่วประเทศ

ล่าสุดเมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๓ คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติโครงการปลูกยางในพื้นที่ใหม่อีกกว่า ๘ แสนไร่ภายในปี ๒๕๕๓-๒๕๕๕ จากข้อมูลปี ๒๕๕๒ ที่ผ่านมามีการส่งออกยางพาราในรูปวัตถุดิบร้อยละ ๘๗ คิดเป็นมูลค่าประมาณ ๑๔๖ ล้านบาท และส่งออกผลิตภัณฑ์ยางร้อยละ ๑๓ กลับสร้างมูลค่าสูงถึงประมาณ ๑๕๓ ล้านบาท (ข้อมูลจาก : www.rubberthai.com โดย สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร) ยางพาราจึงเป็นสินค้าเกษตรที่ทำรายได้สูงเข้าประเทศเป็นอันดับ ๑ รายได้จากยางพาราได้กระจายไปสู่เกษตรกรเจ้าของสวนยางและผู้เกี่ยวข้องมากกว่า ๑ ล้านครัวเรือน นอกจากนี้ในช่วงที่ราคายางสูงขึ้นราคายางยังคงสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องส่งผลให้เกษตรกรที่ปลูกพืชอื่นหันมาปลูกยางพารากันอย่างแพร่หลาย หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญและตระหนักในสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เพื่อหามาตรการแก้ปัญหาหาคาขายางลดลง ด้วยการสร้างความเข้มแข็งให้กับอุตสาหกรรมยางพาราทั้งระบบ นอกเหนือจากการพึ่งพาการส่งออกในรูปวัตถุดิบเป็นหลัก การสร้างความเข้มแข็งให้กับวงการยางพาราทั้งระบบที่ผ่านมานั้น พบว่าองค์กรที่เกี่ยวข้องกับยางพารามีหลายองค์กร แต่มีลักษณะการทำงานแบบแยกส่วนกัน ขาดเอกภาพในการปฏิบัติ ไม่สามารถทำให้เกษตรกรจนถึงผู้ประกอบการปลายน้ำพัฒนาตนเองให้สามารถแข่งขันกับประเทศคู่แข่งได้ ปัญหาขาดการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านอุตสาหกรรมต้นน้ำจนถึงอุตสาหกรรมปลายน้ำ และเทคโนโลยีสนับสนุนอื่นๆ รวมถึงขาดการพัฒนาบุคลากรวิจัยด้านด้านยางพารา และบุคลากรปฏิบัติงานในโรงงานอุตสาหกรรมยางเป็นสิ่งที่ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องร่วมมือกันแก้ปัญหาและเริ่มต้นการบูรณาการการทำงานร่วมและเสริมกันอย่างจริงจัง เพื่อยกระดับความสามารถของอุตสาหกรรมยางพาราไทยให้ก้าวสู่ความเป็นเลิศในทุกด้านอย่างยั่งยืน

๒. วิสัยทัศน์การวิจัย

วิจัยและพัฒนายางพาราไทยทั้งระบบ เพื่อสนับสนุนให้เกิดการยกระดับอุตสาหกรรมยางพาราสู่ความเป็นเลิศในทุกด้าน

๓. พันธกิจการวิจัย

๓.๑ ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพการผลิตของเกษตรกรเพื่อเพิ่มผลผลิตต่อหน่วยพื้นที่ลดต้นทุนการผลิต และปลูกยางเพิ่มในพื้นที่ที่เหมาะสม

๓.๒ ส่งเสริมการดำเนินการเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตเกษตรกร และสร้างความเข้มแข็งให้กับสถาบันเกษตรกร

๓.๓ ส่งเสริมการปลูกสร้างสวนยางให้มีมาตรฐาน เกื้อกูลระบบนิเวศน์และสิ่งแวดล้อม

๓.๔ สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเพื่อเพิ่มมูลค่าและเพิ่มการใช้ยางพาราในประเทศ

๓.๕ สนับสนุนการพัฒนาเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมกลางน้ำและปลายน้ำ

๔. ยุทธศาสตร์/กลยุทธ์การวิจัย

ยุทธศาสตร์วิจัยที่ ๑ การผลักดันนโยบายที่จำเป็น ประกอบด้วย การดำเนินงานโดยใช้กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ ๑ สนับสนุนด้านการผลิตยางพารา

กลยุทธ์ที่ ๒ กำหนดและทบทวนกฎระเบียบต่างๆ ให้เอื้อต่อการผลิตและการประกอบการ

กลยุทธ์ที่ ๓ กำหนดมาตรการเพื่อกระตุ้นการสร้างอุปสงค์ (Demand) ภายในประเทศ

กลยุทธ์ที่ ๔ บริหารจัดการผลิตภัณฑ์ยางที่ไม่ใช้แล้วอย่างเป็นระบบ

ยุทธศาสตร์วิจัยที่ ๒ การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์เดิมและเป็นผลิตภัณฑ์ปลายน้ำที่มีความโดดเด่น ประกอบด้วย การดำเนินงานโดยใช้กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ ๑ อุตสาหกรรมยางล้อ กลยุทธ์การดำเนินงาน

(๑) จัดตั้งห้องปฏิบัติการทดสอบผลิตภัณฑ์ยางล้อ

(๒) สร้างบุคลากรด้านวิศวกรและช่างเทคนิค

(๓) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต

กลยุทธ์ที่ ๒ อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์จากน้ำยางชั้น

(๑) กลยุทธ์การดำเนินงานของอุตสาหกรรมถุงมือยาง

- สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต และเทคโนโลยี

สนับสนุนอื่นๆ ตลอดกระบวนการผลิต

- สนับสนุนให้มีห้องปฏิบัติการรับรองคุณภาพที่ผ่านการรับรอง

(๒) กลยุทธ์การดำเนินงานของอุตสาหกรรมเส้นด้ายยางยืด

- สนับสนุนการวิจัยและพัฒนากระบวนการผลิตให้มีคุณภาพสม่ำเสมอ

- สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเพื่อแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม

(๓) กลยุทธ์การดำเนินงานของอุตสาหกรรมถุงยางอนามัย

- สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้เทียบเท่ากับผลิตภัณฑ์ที่ผลิต

จากน้ำยางสังเคราะห์

- สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตเพื่อลดแรงงาน การ

วิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีศักยภาพ

กลยุทธ์ที่ ๓ กลยุทธ์การดำเนินงานการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ปลายน้ำ ชนิดใหม่ที่มี

ศักยภาพและมีความโดดเด่น

(๑) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาการใช้ประโยชน์จากสารที่ไม่ใช่ยางในน้ำยาง

(๒) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางให้มีคุณสมบัติเทียบเท่าพลาสติก

ชีวภาพ (Bioplastic)

(๓) สนับสนุนการสร้างบุคลากรวิจัยด้านน้ำยางและสาขาที่เกี่ยวข้องทุกระดับ

(๔) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาด้านไม้ยางพารา

ยุทธศาสตร์วิจัยที่ ๓ การสนับสนุนการส่งออก ประกอบด้วย การดำเนินงานโดยใช้กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ ๑ สนับสนุนโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructural) เพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรม

กลยุทธ์ที่ ๒ สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาด้านโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน

กลยุทธ์ที่ ๓ สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาด้านมาตรฐานยางและผลิตภัณฑ์ยาง ให้มีความสำคัญ

กับการวิจัยด้านการควบคุมคุณภาพวัตถุดิบให้มีความสม่ำเสมอตั้งแต่วัตถุดิบต้นน้ำและกลางน้ำสู่การผลิต

ยุทธศาสตร์วิจัยที่ ๔ การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตให้มีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย การดำเนินงานโดยใช้กลยุทธ์

กลยุทธ์ที่ ๑ พัฒนาเทคโนโลยีการผลิตของอุตสาหกรรมต้นน้ำ กลยุทธ์การดำเนินงาน

(๑) วิจัยและพัฒนาพันธุ์ยางและผลผลิตน้ำยาง

(๒) สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาการเพิ่มมูลค่าและลดต้นทุนในอุตสาหกรรมต้นน้ำ

กลยุทธ์ที่ ๒ พัฒนาเทคโนโลยีการผลิตของอุตสาหกรรมกลางน้ำ กลยุทธ์การดำเนินงาน

(๑) สนับสนุนการวิจัยด้านการควบคุมคุณภาพและปรับปรุงสมบัติน้ำยาง

(๒) สนับสนุนการวิจัยด้านการควบคุมคุณภาพยางแห้ง

๕. เป้าประสงค์ของยุทธศาสตร์/กลยุทธ์การวิจัย

ในระยะ ๕ ปี มีการนำผลการวิจัยไปใช้สนับสนุนการยกระดับความสามารถของอุตสาหกรรมต้นน้ำถึงอุตสาหกรรมปลายน้ำให้สามารถก้าวเป็นผู้นำในอุตสาหกรรมยางพารา

๖. ผลผลิตและผลลัพธ์ ตัวชี้วัดและเป้าหมาย

๖.๑ ผลผลิต ยุทธศาสตร์การวิจัยรายประเด็นด้านยางพารามีความสอดคล้องและตอบสนองนโยบายสถานการณ์ และปัญหาความต้องการของอุตสาหกรรมยางพาราทั้งระบบ

๖.๒ ผลลัพธ์ หน่วยงานหลักและเครือข่ายที่สำคัญสามารถแปลงยุทธศาสตร์การวิจัยรายประเด็นด้านยางพาราเป็นกรอบชี้้นำให้เกิดการวิจัยและพัฒนายางพาราเพื่อสนับสนุนการยกระดับความสามารถของอุตสาหกรรมยางพาราทั้งระบบ

๖.๓ ตัวชี้วัด

๑) จำนวนข้อเสนอวิจัยหรือชุดโครงการวิจัยที่สอดคล้องตามยุทธศาสตร์การวิจัยรายประเด็นด้านยางพารา

๒) ผลการวิจัยและนวัตกรรมการวิจัยที่สอดคล้องเป้าประสงค์ของยุทธศาสตร์การวิจัยรายประเด็นด้านยางพารา

๖.๔ เป้าหมาย คุณภาพชีวิตที่ดีของเกษตรกรผู้ทำสวนยางและผู้เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมยางพารารวมถึงความยั่งยืนของการพัฒนาอุตสาหกรรมยางพาราไทย

๗. หน่วยงานหลักและเครือข่ายที่สำคัญที่เกี่ยวข้อง

ในส่วนภาครัฐ ประกอบด้วย สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตร กรมส่งเสริมการเกษตร สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง องค์การสวนยาง สำนักงานส่งเสริมการลงทุน และสำนักพัฒนาการวิจัยการเกษตร สำนักมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และสถาบันการศึกษา

ภาคเอกชน ประกอบด้วย สมาคมยางพาราไทย สมาคมน้ำยางชั้น สมาคมผู้ผลิตถุงมือยาง กลุ่มอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง และสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

๘. แผนงานวิจัยหลักและกรอบเวลา

จำนวน ๕ ปี ตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙

๙. ปัจจัยแห่งความสำเร็จของยุทธศาสตร์/กลยุทธ์การวิจัย

๙.๑ การเข้าถึงข้อมูลความต้องการ ปัญหา/ข้อจำกัด และข้อมูลอื่นของเกษตรกรผู้ทำสวนยางผู้ประกอบการยาง และผู้เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมยางพารา

๙.๒ ภาวะโลกร้อนทำให้เกิดการแปรปรวนด้านผลผลิตและผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม

๙.๓ ภัยพิบัติต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในประเทศและต่างประเทศ

๙.๔ ความร่วมมือระหว่างภูมิภาค และเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง

๙.๕ นโยบายภาครัฐให้การสนับสนุนหรือมีผลกระทบต่อภาคเกษตรกร

๙.๖ การจัดสรรงบประมาณที่เพิ่มมากขึ้นในการแก้ไขปัญหาทุกภาคส่วน

๑๐. แนวทางการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์/กลยุทธ์การวิจัย

๑๐.๑ เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ สร้างความเข้าใจในยุทธศาสตร์การวิจัยรายประเด็นด้านยางพาราแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วน เครือข่ายต่างๆ และในองค์กร เพื่อนำยุทธศาสตร์การวิจัยสู่การปฏิบัติ

๑๐.๒ ประสานและร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคเพื่อร่วมกันผลักดันและขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การวิจัยรายประเด็นด้านยางพาราสู่การปฏิบัติ

๑๐.๓ ร่วมมือกับเครือข่ายที่เข้มแข็งและหลากหลายในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติในระดับชาติและภูมิภาค

๑๐.๔ สนับสนุนหน่วยงานปฏิบัติในองค์กรและหน่วยงานอื่นในการนำยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติทั้งในระดับชาติและภูมิภาคในรูปแบบต่างๆ อย่างเป็นรูปธรรม ต่อเนื่อง และเกิดผล

๑๐.๕ พัฒนาศูนย์ความร่วมมือด้านยุทธศาสตร์ฯ เพื่อพัฒนาและขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ฯ ของชาติและภูมิภาค

๑๑. แนวทางในการติดตามและประเมินผล

เพื่อให้การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ยุทธศาสตร์วิจัยรายประเด็นด้านยางพารา สู่การปฏิบัติเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ คุ่มค่ากักบังงบประมาณและทรัพยากรการวิจัย และเกิดประสิทธิผล ตามวิสัยทัศน์และเป้าประสงค์ที่กำหนด จึงกำหนดแนวทางในการติดตามและประเมินผล ดังนี้

๑๑.๑ การประเมินข้อเสนอการวิจัยก่อนดำเนินการวิจัย (Ex-Ante Evaluation) (ข้อเสนอแผนงานวิจัยหรือชุดโครงการวิจัย และข้อเสนอโครงการวิจัยให้กับหน่วยงานที่ประสงค์เสนอของงบประมาณเพื่อการวิจัยประจำปีงบประมาณ) ตามรูปแบบ วิธีการ และขั้นตอนที่กำหนด เพื่อวิเคราะห์ถ่วงถ่วงข้อเสนอการวิจัยที่เหมาะสมและสอดคล้องตามยุทธศาสตร์การวิจัย

๑๑.๒ การติดตามผลระหว่างดำเนินโครงการวิจัยตามยุทธศาสตร์เพื่อรับทราบปัญหา อุปสรรค ในการดำเนินงานที่เกิดจากการนำยุทธศาสตร์การวิจัยดังกล่าวไปปฏิบัติ ว่าสามารถตอบโจทย์ความต้องการได้อย่างถูกต้องหรือไม่

๑๑.๓ การประเมินผลหลังสิ้นสุดการวิจัย (Ex-Post Evaluation) ของงานวิจัยที่หน่วยงานดำเนินการวิจัยเสร็จสมบูรณ์แล้ว โดยเฉพาะการประเมินผลความคุ้มค่าของการวิจัย เพื่อประเมินผลผลิตและ/หรือผลลัพธ์ของการวิจัยโดยเปรียบเทียบกับวัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย และเป้าประสงค์/ตัวชี้วัดของยุทธศาสตร์การวิจัย